

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.297 van 17 november 2011
in de zaak A. 190.291/VII-37.280.**

In zake : Annick SEVENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Isabelle Larmuseau, Tom Malfait en
Sofie De Maesschalck
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
Carlos VAN CROMBRUGGHE VAN LEERNE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Marc D'hoore en Gregory Vanmaercke
kantoor houdend te 8200 Brugge
Dirk Martensstraat 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 november 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 27 augustus 2008 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 9 november 2006, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan Carlos van Crombrugghe van Leerne om een installatie voor

de productie van groene stroom en groene warmte uit biomassa te exploiteren, aan de Groenstraat te Deinze, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 191.656 van 19 maart 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekster heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomenende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 april 2009. De tussenkomenende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekster en de tussenkomenende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 oktober 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie De Maesschalck, die verschijnt voor de verzoekster, advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders

verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Frederick Hallein, die loco advocaten Marc D'hoore en Gregory Vanmaercke verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 24 mei 2006 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting waar stroom en warmte zal worden geproduceerd uit biomassa, hoofdzakelijk door middel van een vergistingsinstallatie voor organisch biologische afvalstromen, mest en energiegewassen, en bijkomend door verbranding van houtafval.

De inrichting zou komen op een terrein dat volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, een industriegebied is, met de nadere aanwijzing gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's, en volgens een goedgekeurd later bijzonder plan van aanleg (hierna : BPA) "Ten Bosse" in een bedrijvenzone. Dit BPA is in herziening gesteld, met de bedoeling de verkeersinfrastructuur te verbeteren.

3.2. De verzoekster woont op 250 meter van de geplande inrichting, in een woongebied met landelijk karakter.

3.3. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek worden drie bezwaarschriften ingediend, waarvan één collectief met 310 namen.

3.4. Op 9 november 2006 weigert de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

3.5. De tussenkomenende partij tekent administratief beroep aan tegen die beslissing.

3.6. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verleend :

a) de afdeling Stedenbouwkundig Beleid adviseert in ongunstige zin :

"Zowel de gemachtigde ambtenaar als het college van burgemeester en schepenen zijn van mening dat er vooral op verkeerstechnisch vlak problemen zijn in de Groenstraat, aangezien uit de aanvraag blijkt dat het aantal transporten (zowel aanvoer als afvoer) geraamd wordt op 62 transporten per week of 12 per dag en dat de bestaande wegenis hier niet voor geschikt is.

De ongunstige adviezen van het Agentschap RO Oost-Vlaanderen d.d. 25 juli 2006 en 11 augustus 2006 en het college van burgemeester en schepenen worden om die reden gevolgd in afwachting van de goedkeuring van het gewijzigd bijzonder plan van aanleg.

Tevens dient de aandacht gevestigd op het feit dat het bijzonder plan van aanleg zeer specifieke voorschriften omvat met betrekking tot de aanvaardbare bedrijvigheid. Er zijn enkel bedrijven toegestaan die voor de omgeving geen abnormale geluidshinder, stankontwikkeling noch abnormaal brand- en ontploffingsgevaar, met inbegrip van water- bodem of luchtvervuiling, veroorzaken en die van de woonzones in een bedrijvenpark moeten geïsoleerd worden om redenen van socio-economische en ruimtelijke aard.

Voorliggende bedrijvigheid kan dus enkel worden toegestaan als blijkt dat de omliggende bedrijven geen hinder van de nieuwe exploitatie kunnen ondervinden";

b) de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij brengt een gunstig advies uit;

c) de Vlaamse Landmaatschappij adviseert gunstig, behalve voor één van de gevraagde afwijkingen van de sectorale voorwaarden, en suggereert een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden;

d) het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij is gunstig;

e) de afdeling Milieuvergunningen adviseert gunstig en suggereert een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden;

f) de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie verleent ten slotte een ongunstig advies over de aanvraag.

3.7. Op 27 augustus 2008 wordt de bestreden beslissing genomen : het beroep van de tussenkomenende partij wordt gegrond bevonden en de gevraagde milieuvergunning wordt verleend.

De bestreden beslissing is onder meer als volgt gemotiveerd :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977;

Gelet op het feit dat de inrichting gelegen is op een afstand van:

- circa 100 meter van een agrarisch gebied;
- circa 150 meter van een agrarisch gebied met landschappelijke (of bijzondere) waarde (vallei- of brongebied);
- circa 230 meter van een woongebied met landelijk karakter;
- circa 230 meter van een bosgebied;
- circa 540 meter van een woongebied;

Gelet op het feit dat de inrichting gelegen is in een 'bedrijvenzone' volgens het bijzonder plan van aanleg 'Ten bosse', vastgesteld bij ministerieel besluit van 30 oktober 1991;

Gelet op het feit dat het betreffende bijzonder plan van aanleg in de openbare zitting van de gemeenteraad van de stad Deinze op 27 maart 2003 in herziening gesteld werd; dat deze in herzieningstelling gebaseerd werd op ondermeer volgende overwegingen:

- de herziening van de rooilijn van de Groenstraat in functie van een weg voor bedrijvigheid;
- de herziening van de rooilijn van de Schipdonkstraat in functie van de aanleg van een fietspad en een weg voor bedrijvigheid voor het gedeelte gelegen binnen de bedrijvenzone;

Overwegende dat ten aanzien van het ongunstige advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid, dient gesteld te worden dat op 20 maart 2007 de stedenbouwkundige vergunning (referte 44011/2756/B/2006/337) verleend werd door de stad Deinze aan de heer Carlos van Crombrughe van Leerne om een biogasinstallatie te bouwen op het terrein gelegen te Deinze, Groenstraat 7; dat deze stedenbouwkundige vergunning stelt dat de aanvraag opgemaakt is overeenkomstig de voorschriften van het goedgekeurde bijzonder plan van aanleg 'Ten Bosse'; dat de ruimtelijke draagkracht in de omgeving van het bouwperceel niet overschreden wordt;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekster door het enkele gegeven dat de afstand tussen haar woning en de vergunde inrichting ongeveer 250 meter bedraagt niet aantoonst dat zij enige hinder kan ondervinden door de exploitatie, dat de hinderbronnen waarop de verzoekster haar belang baseert, met name geurhinder, geluidshinder en mobiliteitsproblemen, louter hypothetisch zijn, dat het aan de verzoekster toekomt aannemelijk te maken dat er sprake zal zijn van onaanvaardbare hinder, dat zij zich evenwel beperkt tot loutere beweringen hetgeen niet volstaat ter ondersteuning van haar belang, dat de woning van de verzoekster gelegen is in een woongebied met landelijk karakter en dat dergelijke woongebieden in het kader van de milieuwetgeving niet beschouwd worden als hindergevoelig zodat de tolerantiedrempel ten aanzien van potentieel hinderlijke activiteiten beduidend hoger dient te liggen. Voorts benadrukt de tussenkomende partij, zoals zou worden bevestigd door het bestreden besluit, dat er van enige geurhinder geen sprake zal zijn. In dat verband wijst de tussenkomende partij er op dat het biogasproces anaeroob verloopt, dat het laden en lossen van alle vloeibare producten gebeurt via snelkoppelingen binnenin de loods die in onderdruk staat, dat alle lucht via de drooginstallatie wordt afgeleid naar de driertraps chemische luchtwasser en dat de overheersende windrichting uit het zuidwesten afkomstig is. Ook de beweerde geluidshinder, zo vervolgt de tussenkomende partij, wordt op geen enkele wijze gestaafd en wordt daarenboven weerlegd in de uitgebrachte adviezen en in de bestreden beslissing. De motoren zullen worden geplaatst in een geïsoleerde ruimte binnenin de loods op zogenaamde "silent blocks" om trillingen te vermijden en alle andere potentiële geluidsbronnen zullen worden voorzien van isolerende beschermingen. Met betrekking tot de beweerde mobiliteitsproblemen laat de tussenkomende partij gelden dat de geplande inrichting gelegen is aan de Groenstraat, dat in de Schipdonkstraat waar de verzoekster woonachtig is geen verkeersproblemen te verwachten zijn omdat die straat niet gebruikt wordt als toegangsweg en dat twaalf

transporten per dag bezwaarlijk als hinderlijk kunnen worden beschouwd in een bedrijvenzone. De tussenkommende partij merkt op dat de beweerde hinderbronnen inherent zijn aan een economische activiteit welke wordt toegelaten op grond van de planologische bestemming. Eventuele hinder zou dan ook niet uit de bestreden vergunning voortvloeien, maar uit de bestemming van het BPA "Ten Bosse". Zo bezien zou er geen sprake zijn van een rechtstreeks belang. Tot slot stelt de tussenkommende partij dat de verzoekster geen direct persoonlijk voordeel kan halen uit de gebeurlijke nietigverklaring van het bestreden besluit omdat daarmee geen einde wordt gesteld aan de hinder die teweeggebracht wordt door andere inrichtingen die zich in de betrokken bedrijvenzone hebben gevestigd.

5. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat het volgens vaste rechtspraak van de Raad van State volstaat dat een omwonende van een vergunde inrichting aannemelijk maakt dat hij door de exploitatie nadeel kan ondervinden, dat zij op circa 250 meter van de geplande inrichting woont, dat het te dezen niet gaat om een kleine inrichting maar om een klasse 1-inrichting van de meest hinderlijke soort waarvan de bedrijvigheid bestaat uit mestverwerking, houtafvalverbranding, vergisting en elektriciteitsproductie en dat de exploitatie van dergelijke inrichting een grote impact zal hebben op haar leefklimaat. Meer in het bijzonder vreest de verzoekster voor verkeershinder, geurhinder, luchtverontreiniging, verontreiniging van de bodem, het grondwater en het oppervlaktewater, het massaal aantrekken van ongedierte, brand- en ontploffingsgevaar, visuele hinder en geluidshinder. Op elk van deze deelaspecten gaat de verzoekster uitvoerig in.

6. In de laatste memorie beklemtoont de tussenkommende partij dat de bewijslast omtrent het in rechte vereiste belang bij de verzoekende partij berust, dat deze bewijslast niet verschoven kan worden naar de verwerende partij of de tussenkommende partij en dat, wanneer de verzoekende partij nalaat om haar belang aan te tonen of elke twijfel daaromtrent weg te nemen, het verzoekschrift als onontvankelijk dient te worden afgewezen. Voorts leidt de tussenkommende partij uit het arrest nr. 191.656 van 19 maart 2009 waarbij de vordering tot schorsing

werd verworpen af dat de Raad van State van oordeel is dat de verzoekster geen rechtstreeks noch persoonlijk nadeel aantoonst. Tot slot herneemt de tussenkomende partij deels de argumenten die reeds in vroegere procedurestukken werden geformuleerd.

Beoordeling

7. Om zijn belang aan te tonen bij de nietigverklaring van een vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet degene die opkomt tegen die vergunning minstens aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie. Opdat van een voldoende belang sprake zou zijn, moet niet worden aangetoond dat die hinder onaanvaardbaar is. Een beweerd hogere tolerantiedrempel is evenmin van aard het belang van een omwonende te ontnemen.

De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de omwonende en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als een belangrijk objectief criterium. De weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van de verzoekende partij hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting. Te dezen is met het bestreden besluit vergunning verleend voor de exploitatie van een biogasinstallatie die volgens de indelingslijst bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) behoort tot de hoogste klasse van inrichtingen die geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu. Rekening houdend met de concrete gegevens van de zaak kan de Raad van State te dezen niet met absolute zekerheid vaststellen dat de verzoekster op haar woonplaats, die relatief dicht bij de vergunde installatie gesitueerd is, geen enkele hinder van de exploitatie zal ondervinden. Ook het omstandig betoog van de tussenkomende partij biedt geen zekere en onbetwistbare grondslag voor dergelijke conclusie.

Het belang mag niet worden gelijkgesteld met de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het kader van het administratief kort geding. Zo kan enkel een ernstig nadeel dat bovendien moeilijk te herstellen is tot schorsing leiden terwijl een belang dat niet bestaat uit het afwenden van een ernstig nadeel, kan volstaan om een beroep tot nietigverklaring ontvankelijk te maken. De verwijzing naar de verwerping van de vordering tot schorsing op grond van het ontbreken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dan ook niet dienend.

Het is ten slotte niet het toepasselijke bestemmingsvoorschrift van het BPA "Ten Bosse", maar wel de tenuitvoerlegging van de verleende milieuvergunning die de hinder en risico's teweegbrengt die specifiek verbonden zijn met de exploitatie van een biogasinstallatie. Het feit dat de nietigverklaring van de thans bestreden milieuvergunning niet de hinder van andere bestaande inrichtingen kan wegnemen, laat onverlet dat de verzoekster op ontvankelijke wijze een rechtshandeling kan bestrijden die haar bijkomend nadeel toebrengt.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Enig middel, derde onderdeel

Standpunt van de partijen

8. In het derde onderdeel van het enig middel roept de verzoekster de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), doordat de Vlaamse minister bij het verlenen van de bestreden vergunning zonder meer uitgaat van de verenigbaarheid van de aangevraagde inrichting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening :

"(...) terwijl de Minister (...) een uiterst beknopte motivatie geeft aangaande de verenigbaarheid van de beoogde inrichting met de goede plaatselijke

ordering, temeer de GMVC duidelijk oordeelt dat de installatie in geen geval verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften:

'Overwegende dat de aandacht dient gevestigd te worden op het feit dat het betreffende bijzonder plan van aanleg zeer specifieke voorschriften omvat met betrekking tot de aanvaardbare bedrijvigheid; dat er enkel bedrijven toegestaan zijn die voor de omgeving geen abnormale geluidshinder, stankontwikkeling, noch abnormaal brand- en ontploffingsgevaar, met inbegrip van water-, bodem- of luchtvervuiling, veroorzaken, en die van de woonzones in een bedrijvenpark geïsoleerd moeten worden om redenen van socio-economische en ruimtelijke aard;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, conform het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid, niet verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;'

en terwijl de minister in haar besluit dd. 27 augustus 2008 aangaande de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening zich louter beperkt tot het volgende:

'Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;'

en terwijl de minister op die manier een standpunt inneemt dat volledig haaks staat op die van de GMVC, doch op geen enkele manier duidelijk maakt waarom het ongunstige advies van de GMVC op het vlak van de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening niet kan worden gevolgd, temeer er in het besluit van de minister geen enkel woord wordt gerept over de (mogelijke) strijdigheid van de geplande mestverwerkingsinstallatie met de bestemming als 'zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's' volgens het Gewestplan enerzijds en met de bestemming als 'bedrijvenzone' volgens het BPA anderzijds;

en terwijl de overwegingen met betrekking tot de beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de beslissing over de vergunningsaanvraag zelf moeten worden opgenomen, gelet op de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet (R.v.St., Geeraerts, nr. 159.064, 22 mei 2006; R.v.St., Vancoille, nr. 160.589, 27 juni 2006);

en terwijl deze motiveringsverplichting inhoudt dat de redenen waarom de vergunningverlenende overheid van oordeel is dat de uitvoering van de bouwwerken waarvoor de vergunning wordt gevraagd, verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, moeten blijken uit de beslissing zelf (R.v.St., Demeuleneere, nr. 128.874, 5 maart 2004);

en terwijl uit deze verplichting volgt dat de vergunning in concreto de met de plaatselijke aanleg of de ruimtelijke ordening verband houdende redenen moet opgeven waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt, zonder hierbij te vervallen in stijlformules (R.v.St., Devos, nr. 165.608,

6 december 2006; R.v.St., Bormans, nr. 160.445, 22 juni 2006);

en terwijl de minister in casu duidelijk onvoldoende nauwkeurig heeft geformuleerd waarom dient te worden afgeweken (van) het ongunstig advies van de GMVC, zowel betreffende de verkeersproblematiek als omtrent de onverenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening;

en terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet de beslissing van de minister uitdrukkelijk en afdoende diende te worden gemotiveerd, wat onder meer inhoudt dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing moeten worden weergegeven;

en terwijl de motieven daarenboven duidelijk dienen te zijn, dit wil zeggen 'duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden' (R.v.St., n.v. Syndicaat Machiensteen, nr. 43.154, 3 juni 1993);

en terwijl artikel 52, 3°, b) VLAREM I betreffende de beroepsbeslissing van de Minister uitdrukkelijk bepaalt dat:

'binnen een termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep door de Vlaamse minister, of in voorkomend geval voor het verstrijken van de verlengde termijn, doet de Vlaamse minister uitspraak over het beroep; deze uitspraak omvat een gemotiveerde beslissing over de aanspraken en bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werden gesteld'

en terwijl in casu ontegensprekelijk blijkt dat er geenszins sprake kan zijn van een 'afdoende motivering' en dat de beslissing dan ook in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet en artikel 52, 3°, b) VLAREM I, evenals met het zorgvuldigheidsbeginsel".

9. De verwerende partij antwoordt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de milieuvergunnende overheid wel degelijk een planologische toets heeft uitgevoerd waarbij werd nagegaan of de gevraagde inrichting overeenstemt met de in grondkleur aangegeven bestemming van het BPA "Ten Bosse", waarvan de bepalingen als nadere uitvoering van het gewestplan de toetssteen vormen voor de stedenbouwkundige beoordeling van de inrichting, dat daarbij mocht worden verwezen naar de overwegingen van de corresponderende, niet-aangevochten, stedenbouwkundige vergunning, dat de gemeentelijke overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend immers geacht moet worden het best geplaatst te zijn om de verenigbaarheid met de geldende bestemming te beoordelen en dat de uitdrukkelijke verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning ook de weerlegging inhoudt van het ongunstig advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid. Voorts laat de verwerende partij gelden dat in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster poneert, de vergunde inrichting niet beschouwd kan worden als abnormaal hinderlijk, zodanig dat deze in geen geval

thuishoort in een bedrijvenzone en volstrekt onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

10. In haar memorie van wederantwoord repliceert de verzoekster dat het bestreden besluit uitdrukkelijk diende te motiveren waarom wordt afgeweken van het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en dat de eenvoudige verwijzing naar het BPA daartoe niet volstaat.

11. De tussenkomende partij werpt op dat het middelonderdeel niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang in hoofde van de verzoekster. De geformuleerde kritiek zou namelijk op een verkeerde lezing van het dossier berusten. In dat verband wijst de tussenkomende partij er op dat het geen mestverwerking maar wel een biogasinstallatie betreft, dat de bestemming van het gewestplan niet dienend is vermits het BPA "Ten Bosse" te dezen van toepassing is en dat de verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de goede plaatselijke ordening. Voorts stelt ze dat de motiveringswet niet van toepassing is omdat artikel 52, 3°, b), van Vlarem I een bijzondere motiveringsplicht oplegt die niet minder streng is dan deze die voortvloeit uit de motiveringswet.

Ten gronde zet de tussenkomende partij het volgende uiteen :

"Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, heeft de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie zich voor de beoordeling van de 'goede plaatselijke ordening' aangesloten bij het (ongunstige) advies van de Afdeling Stedenbouwkundig beleid. Dit laatste advies stelt echter (...):

'De ongunstige adviezen van het Agentschap RO Oost-Vlaanderen van (...) en het college van burgemeester en schepenen worden om die reden gevolgd in afwachting van de goedkeuring van het gewijzigd bijzonder plan van aanleg.'
(...)

In het licht van het bovenstaande, stelt het bestreden besluit expliciet dat het BPA 'Ten Bosse' definitief in herziening gesteld is (...), hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij. Door deze vaststelling alleen al wordt het ongunstige advies van de Afdeling Stedenbouwkundig beleid - en dus ook van de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie - uitdrukkelijk weerlegd.

(...) In weerwil van hetgeen de verzoekende partij beweert, beperkt het bestreden besluit zich geenszins tot de volgende overweging:

'Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp uitmaakt van de voormelde milieuvergunningaanvraag verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.'

Indien de verzoekende partij zich de moeite zou getroosten om het bestreden besluit verder te lezen, zou zij tot de vaststelling komen dat na de bovenvermelde paragraaf duidelijk alle mogelijke hinderaspecten omstandig worden behandeld ter motivering van de bovenstaande overweging.

(...) Volledigheidshalve benadrukt de vrijwillig tussenkomende partij dat de geplande inrichting zich bevindt binnen de grenzen van een BPA 'Ten Bosse', waarvan de toepasselijke stedenbouwkundige voorschriften reeds zijn vastgelegd bij de totstandkoming ervan, waarbij tevens dan reeds de beoordeling met de goede ruimtelijke ordening werd gemaakt. Het spreekt voor zich dat - zeker in het kader van een milieuvergunningsaanvraag - deze beoordeling niet volledig opnieuw diende te gebeuren. Volgens uw Raad volstaat (in) dergelijke gevallen een loutere verwijzing naar het toepasselijke BPA om de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de goede plaatselijke aanleg te verantwoorden, hetgeen het bestreden besluit ook doet.

Het bestreden besluit heeft de voorliggende aanvraag bovendien uitgebreid getoetst aan de heel specifieke voorschriften van het BPA 'Ten Bosse' en is terecht tot de conclusie gekomen dat er zich ter zake geen enkel probleem stelt, minstens dat meer dan afdoende garanties geboden worden door de vrijwillig tussenkomende partij. Het bestreden besluit kan dan ook bezwaarlijk als kennelijk onredelijk beschouwd worden".

12. In haar laatste memorie laat de tussenkomende partij nog gelden dat de motivering van het bestreden besluit zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de verleende stedenbouwkundige vergunning, dat in het geval van een gekoppelde aanvraag waarbij zowel een stedenbouwkundige vergunning als een milieuvergunning wordt aangevraagd, het onredelijk is te eisen dat de stedenbouwtoets in het kader van de milieuvergunningsaanvraag even uitgebreid dient te zijn als in het kader van de beoordeling van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag en dat de stedenbouwkundige toetsing te dezen gericht moet zijn op de specifieke doelstellingen van de milieuvergunningsplicht. Voorts benadrukt de tussenkomende partij dat in het bestreden besluit wordt ingegaan op alle hinderaspecten en dat zodoende de verenigbaarheid met de bestemming van bedrijvenszone volgens het toepasselijke BPA wordt aangetoond. In dit geval, zo vervolgt de tussenkomende partij, volstaat de loutere verwijzing naar het BPA om de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de goede plaatselijke aanleg

te verantwoorden. De in het bestreden besluit opgegeven motieven zouden niet kennelijk onredelijk zijn, temeer wanneer rekening wordt gehouden met de andere activiteiten die reeds binnen de betrokken bedrijvenzone ontwikkeld worden.

Beoordeling

13. Het middelonderdeel kan tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden. Dat de verzoekster daarbij op bepaalde punten zou uitgaan van een verkeerde lezing van het dossier, zoals de tussenkomen partij poneert, raakt de grond van de zaak en ontnemt haar niet het vereiste belang bij het middel. De in het middel geformuleerde kritiek handelt in wezen over de motivering die de verwerende partij heeft gegeven omtrent de verenigbaarheid van de inrichting met de geldende bestemmingsvoorschriften. Die motieven kunnen wel degelijk getoetst worden aan de vereisten van de motiveringswet. Het derde onderdeel van het enig middel is bijgevolg ontvankelijk.

14. Luidens artikel 2 van de motiveringswet moeten alle bestuurs-handelingen met individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd en luidens artikel 3 van de motiveringswet moet de motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet de motivering afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken

zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom bepaalde door de bestuurder verdedigde stellingen niet worden gevolgd of waarom adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd.

Te dezen heeft de afdeling Stedenbouwkundig Beleid, hierin bijgetreden door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, het volgende gesteld over de planologische verenigbaarheid van de aangevraagde biogasinstallatie :

"Tevens dient de aandacht gevestigd op het feit dat het bijzonder plan van aanleg zeer specifieke voorschriften omvat met betrekking tot de aanvaardbare bedrijvigheid. Er zijn enkel bedrijven toegestaan die voor de omgeving geen abnormale geluidshinder, stankontwikkeling noch abnormaal brand- en ontplofingsgevaar, met inbegrip van water- bodem of luchtvervuiling, veroorzaken en die van de woonzones in een bedrijvenpark moeten geïsoleerd worden om redenen van socio-economische en ruimtelijke aard.

Voorliggende bedrijvigheid kan dus enkel worden toegestaan als blijkt dat de omliggende bedrijven geen hinder van de nieuwe exploitatie kunnen ondervinden".

De bestreden beslissing overweegt het volgende :

"Gelet op het feit dat de inrichting gelegen is in een 'bedrijvenzone' volgens het bijzonder plan van aanleg 'Ten Bosse', vastgesteld bij ministerieel besluit van 30 oktober 1991;

(...)

Overwegende dat ten aanzien van het ongunstige advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid, dient gesteld te worden dat op 20 maart 2007 de stedenbouwkundige vergunning (referte 44011/2756/B/2006/337) verleend werd door de stad Deinze aan de heer Carlos van Crombrughe van Leerne om een biogasinstallatie te bouwen op het terrein gelegen te Deinze, Groenstraat 7; dat deze stedenbouwkundige vergunning stelt dat de aanvraag opgemaakt is overeenkomstig de voorschriften van het goedgekeurde bijzonder plan van aanleg 'Ten Bosse'; dat de ruimtelijke draagkracht in de omgeving van het bouwperceel niet overschreden wordt;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften".

Het enkele feit dat voor de inrichting die het voorwerp is van een milieuvergunningsaanvraag reeds een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, ontslaat de overheid die over de milieuvergunningsaanvraag moet beslissen er niet van de exploitatie te toetsen aan de toepasselijke bestemmingsvoorschriften. De verwerende partij kon derhalve niet volstaan met een verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning die het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze op 20 maart 2007 heeft verleend. De loutere verwijzing naar de verleende stedenbouwkundige vergunning vormt nog minder een afdoende motivering in het licht van de ongunstige adviezen van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie waarin wordt gewezen op de planologische onverenigbaarheid van de inrichting. De verwerende partij mocht deze adviezen niet zonder meer naast zich neer leggen en zonder enige bijkomende verantwoording of precisering besluiten dat de exploitatie van de inrichting wel verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.

In zoverre de tussenkomenende partij laat gelden dat de motieven betreffende de planologische verenigbaarheid besloten liggen in de overige motieven waarin de hinderlijkheid van de inrichting wordt onderzocht, blijkt dergelijk verband niet expliciet uit de bestreden beslissing. De desbetreffende motieven kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van het middel. Het feit dat het BPA "Ten Bosse" in herziening is gesteld, houdt ten slotte geen deugdelijke weerlegging in van de ongunstige adviezen waarin besloten wordt tot de onverenigbaarheid van de inrichting met de geldende planologische voorschriften.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 27 augustus 2008 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 9 november 2006, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan Carlos van Crombrughe van Leerne om een installatie voor de productie van groene stroom en groene warmte uit biomassa te exploiteren, aan de Groenstraat te Deinze, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien november tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin